

Državni zakonik

za

kraljevine in dežele, v državnem zboru zastopane.

Kos XXVII. — Izdan in razposlan dne 19. maja 1896.

Vsebina: Št. 74. Zakon zastran določil o preskrbninah civilnim državnim uradnikom (državnim učiteljem), potem služabnikom in pa njih vdovam in sirotam.

74.

Zakon z dne 14. maja 1896. l.

zastran določil o preskrbninah civilnim državnim uradnikom (državnim učiteljem), potem služabnikom in pa njih vdovam in sirotam.

S pritrditvijo obeh zbornic državnega zbora ukazujem takó:

§. 1.

V neki določeni činovni razred uvrščeni civilni državni uradniki in državni učitelji, potem v vrsto služabnikov spadajoči, letno plačo prejemajoči državni služniki imajo pravico do pokojnine, katera znaša po desetih brez pretrga prebitih službenih letih, štirideset odstotkov, za vsako nadaljno službeno leto pa dva odstotka zadnje vštene dejalnostne plače. Po službeni dobi štiridesetih let jim gre torej kot pokojnina polna vštvena plača.

Normalna pokojnina državnega uradnika ali državnega učitelja se ne sme odmerjati nižje kakor z zneskom 400 gl., normalna pokojnina služabnika pa ne nižje kakor z zneskom 200 gl.

V §. 1., odstavku 2. zakona z dne 9. aprila 1870. l., ustanovljena pravila o tem, kako je gledé pokojnine ravnati z učitelji na učiliščih, ki jih vzdržuje država, se s tem ne izpreminjajo.

Preračunjuje službeno dobo se deli leta, ako presegajo šest mesecev, računijo za polno službeno leto.

§. 2.

Z državnimi uradniki, državnimi učitelji in služabniki, kateri postanejo za službo nesposobni po boleznih ali pa po telesni poškodbi, ki si je niso povzročili sami nalašč, se ravná, če tudi še niso doslužili deset, pač pa vsaj pet službenih let, tako, kakor da bi bili res prebili deset službenih let.

§. 3.

Državni uradniki, državni učitelji in služabniki (§. 1.), kateri še niso doslužili vštene službene dobe desetih let, dobé, ako iz državne službe ne izstopijo, ker se prostovoljno odpovedó službi ali ker se po disciplinarnem potu odpusté iz službe, enokratno odpravnino, katero je za službeno dobo do pet let odmeriti z enojnim, za službeno dobo čez pet let pak z dvojnimi zneskom letne plače.

§. 4.

Državni uradniki, državni učitelji, kateri imajo še le po dovršeni službeni dobi štiridesetih let pravico do polne vštene plače kot pokojnine, in pa služniki, kateri dovršé 60. leto življenja in 35. službeno leto, morejo na svojo prošnjo biti stalno vpokojeni tudi brez dokaza nesposobnosti za službo, ki ga je sicer treba.

§. 5.

Zaporedoma tekoče pokojnine vdov po državnih uradnikih in državnih učiteljih, ki imajo po §§. 1. in 2. pravico do pokojnine ter so uvrščeni v neki določeni činovni razred ali imajo naslov in značaj tega činovnega razreda, se ustanavljajo v trdnih, dotičnemu činovnemu razredu vztrezajočih letnih zneskih, in sicer za vdove po državnih uradnikih in državnih učiteljih

I. činovnega razreda z . . .	3.000 gl.
II. " " " . . .	3.000 "
III. " " " . . .	3.000 "
IV. " " " . . .	2.000 "
V. " " " . . .	1.500 "
VI. " " " . . .	1.200 "
VII. " " " . . .	900 "
VIII. " " " . . .	700 "
IX. " " " . . .	600 "
X. " " " . . .	500 "
XI. " " " . . .	400 "

Izvzete so samo vdove po osebah, katere so s sistemizovanimi prejemki nastavljene na državnih učiliščih in znanstvenih zavodih ter prejemljejo večje plače, kakor so plače njih činovnega razreda; pokojnine se takim vdovam ustanavljajo po onem činovnem razredu, kateri vstreza plači umrlega soproga, ki je vštevna za odmero pokojnine.

§. 6.

V kolikor se s posameznimi vrstami državnih služnikov in njih vdovami po veljajočih posebnih določilih v tem ali drugem oziru ravná ugodneje, kakor bi se to zgodilo po §§. 1., 2. in 5. tega zakona, ostanejo ta določila neizpremenjena.

§. 7.

Vdove v vrsto služabnikov spadajočih, po §§. 1. in 2. pravico do pokojnine imajočih državnih služnikov dobivajo kot pokojnino tretjino plače umrlega soproga, ki je vštevna za odmero pokojnine, najmanj pak vdovsko pokojnino 200 gl.

§. 8.

Za zakonske ali s kasneje sklenjenim zakonom pozakonjene otroke državnega služnika gre vdovi, ako ima ona sama pravico do zaporedoma tekoče pokojnine, ne gledé na število otrok vzgojevalni prispevek v višini ene petine vdovske pokojnine za vsakega nepreskrbljenega, v njeni prehrani stoječega otroka do dovršenega 24. leta življenja ali pa do njegove poprejšnje preskrbe.

Vendar ne sme vzgojevalni prispevek za enega otroka presegati letnih tristo goldinarjev in vsota vseh vzgojevalnih prispevkov ne zneska vdovske pokojnine.

§. 9.

Sirote brez roditeljev ali njim enake sirote imajo, če so nepreskrbljene ter niso dovršile 24. leta življenja, pravico do sirotinske pokojnine v skupnem znesku polovice one vdovske pokojnine, katero je prejemale njih mati ali mačeha, oziroma katera bi ji bila šla po §. 5.

Ako bi pak vsota normalnih vzgojevalnih prispevkov, kateri bi bili materi šli po §. 8., presegala znesek vdovske pokojnine, je večji znesek nakazati kot doklado k sirotinski pokojnini po glavah, in to takó, da vsak krat, ko kateri otrok izgubi pravico do prejetanja, odpade znesek nanj pripadajočega vzgojevalnega prispevka, in to dotle, dokler oni večji znesek ne izgine popolnoma ter ne ostane samó polni znesek sirotinske pokojnine.

Sirotinska pokojnina z dokladami vred ne sme v nobenem primeru presegati višine vdovske pokojnine, katera gre po §. 5.

§. 10.

Zaporedoma tekoče normalne preskrbnine vdov in otrok v pokoju umrlega državnega služnika ne smejo vkupe presegati normalne pokojnine pokojnika, a pri tem se vendar ne smejo odmerjati z manjšim zneskom, kakor s 400 gl. za vdove po državnih uradnikih in državnih učiteljih, oziroma z 200 gl. za vdove po slažabnikih.

§. 11.

Po smrti državnih služabnikov, ki še niso za se pridobili pravice do pokojnine (§. 1. in 2.) gre vdovi ali sirotam brez roditeljev ali njim enakim sirotam pod 24 leti enokratna odpravnina s četrtem delom letne plače pokojnika.

§. 12.

Ostalim (§. 13.) po državnem služniku, umrlem v dejavnosti ali v pokoju, gre — ne prikrajševaje s tem vseh drugih zakonitih preskrbnin — posmrtna četrť v višini trojnega zneska mesečne pristojbine, ki jo je pokojnik prejemal na zadnje kot plačo ali pokojnino.

§. 13.

Posmrtna četrt gre vdovi ali, ako bi nje ne bilo, zakonskim potomcem pokojnika.

Ako morejo, če bi tudi teh ne bilo, druge osebe dokazati, da so umrlemu pred smrtjo stregle ali pogrebne stroške plačale iz svojih novcev, se more posmrtna četrt z odobrilom, oziroma pritrdilom finančnega ministerstva izplačati tudi tem osebam.

§. 14.

O posmrtni četrti se uporabljajo določila §§. 3. in 6. v zakonu z dne 21. aprila 1882. l. (drž. zak. št. 123).

§. 15.

Dejalni državni uradniki in državni učitelji morajo za pokojninske namene dajati državni blagajnici zaporedoma tekoč letni prispevek, kateri znaša tri odstotke dejalnostne, za odmero pokojnine vstevne plače ter, se pobira v mesečnih obrokih ob izplačevanju plače.

§. 16.

Ta zakon se ne uporablja o državnih služnikih, ki državno preskrbo uživajo že sedaj, in pa o ravno takih vdovah in sirotah.

Vendar je normalne preskrbnine sedanjih vdov po državnih služnikih zvišati za 25 odstotkov tako, da preskrbnine vdov po državnih uradnikih in državnih učiteljih ne bodo znašale manj kakor 400 gl., preskrbnine vdov po služabnikih pak ne manj kakor 200 gl.

K normalnim vdovskim pokojninam dovoljene miloščine se zaračunajo s 25 odstotki.

Z ostalimi po onih državnih služnikih, ki so sedaj v pokoju, se bo po smrti téh ravnalo po tem zakonu.

§. 17.

Dosedanja na preskrbo državnih služnikov in pa njih vdov in sirot se nanašajoča določila ohranijo, v kolikor ona ne nasprotujejo naredbam tega zakona, moč s temi-le izjemami:

1. Iz tega zakona izvirajoče pravice vdov in sirot po kakem državnem služniku se ne prikrajšujejo s tem, da se je ta umoril sam.

2. Ločena soproga kakega državnega služnika izgubi iz tega zakona izvirajoče pravice samo tedaj, kadar se je ločitev, kakor je dokazano, zgodila po njeni krivdi.

§. 18.

Ta zakon stopi v veljavnost z dnem, katerega se razglasi.

§. 19.

Izvršiti ta zakon je naročeno Mojemu finančnemu ministru.

V Budimpešti, dne 14. maja 1896.

Franc Jožef s. r.

Badeni s. r.

Biliński s. r.

